

måtte være visse begrænsninger på en række forskellige områder. Udvalgsflertallet havde ikke ment at turde anbefale landsrådet at gå ind for en principiel åbning, fordi man ikke var i stand til på den forholdsvis korte tid, der var til rådighed, at få et overblik over, hvilke muligheder der var for at indføre begrænsninger. Derfor havde udvalgsflertallet foreslået landsrådet at give udtryk for, at man indgående havde overvejet at ophæve den principielle lukning, og deri lå jo, at man virkelig var af den opfattelse, at der skulle være en mulighed herfor, men dog således, at der skulle opretholdes visse begrænsninger. Der var tale om forskellige former for begrænsninger, f. eks. geografiske, idet man jo allerede i dag havde fuldstændig lukket en række fjorde og andre områder, og der var tale om begrænsning med hensyn til, hvilke dyr der måtte fanges, og her drejede det sig især om pattedyrene og laksen, og der var spørgsmålet om, hvilke redskaber der måtte anvendes i fiskeriet, hvor det som tidligere drøftet i særlig grad var spørgsmålet om de faststående redskaber.

Peter Heilmann udtalte, at der var noget ganske pudsigt ved den afgivne udvalgsbetænkning og efterfølgende debat, idet der forelå en flertals- og en mindretalsindstilling, men i virkeligheden var flertallet og mindretallet helt enige. Umiddelbart havde han troet, at Alibak Josefsens mindretalsindstilling indeholdt samme synspunkter, som var kommet til udtryk fra mange danske og færøske statsborgere. Han huskede næppe galt, når han mente at erindre, at alle landsrådsmedlemmerne under færingeforhandlingerne havde været enige om, at hvis de danske statsborgere ville levere fisk til anlæggene i Grønland, så var der åbent for dem. Tilbuddet gjaldt også fiskeindustrianlægget i Godthåb, men dette anlæg gav samme priser for fisk som Nordafar, så det kunne ikke være rigtigt som påstået af Oluf Høegh, at færingerne ikke var tilfredse med priserne. Han ville herefter foreslå, at udvalgsbetænkningens mindretalsudtalelse gik ud og blev erstattet af en gengivelse af de udtalelser, Alibak Josefsen havde fremsat under debatten til belysning af indstillingen.

Formanden var ikke utilbøjelig til at give Peter Heilmann ret i, at udvalgsmedlem-

merne i princippet var enige med Alibak Josefsen; der var i og for sig ikke tale om uenighed, men snarere om mod, således at forstå, at Alibak Josefsen var modigere end udvalgets flertal. I anledning af Peter Heilmanns bemærkninger om spørgsmålet vedrørende andre danske fiskeres indhandling til anlæg i land ville han gøre opmærksom på, at dette netop var et af de spørgsmål, man efter forhandling med ministeriet havde konstateret, at der var usikkerhed om. Man havde ikke kunnet se, under hvilke former — om overhovedet — det ville være muligt at indføre begrænsninger i den frie adgang til at fiske i Grønland, og man havde ikke kunnet se, om det ville være muligt at indføre begrænsninger i henseende til, hvor indhandlingen skulle foregå, og under hvilke betingelser. Eller sagt med andre ord, nemlig dem man havde benyttet under forhandlingerne med færingerne: man havde ikke kunnet se, hvorledes spørgsmålet om enklaverne kunne løses i de administrative bestemmelser, som skulle følge en lovgivning.

Knud Kristiansen ville fremsætte en kort bemærkning i anledning af, at en af udvalgsmedlemmerne havde opfattet hans udtalelse som et tegn på at være blevet misforstået af ham. Han fandt det meget tvivlsomt, om man kunne kræve af de fremmede fiskere, at de skulle indhandle til de grønlandske anlæg. Det var helt givet, at de fremmede fiskere var langt foran grønlænderne med hensyn til fiskeri, idet de f. eks. havde store fartøjer, hvori de kunne behandle fangsten, nedfryse den og sejle af sted med den uden overhovedet at lægge til land. Når der til sin tid blev åbnet for fiskere udefra, ville disse fiskere utvivlsomt have endnu større fartøjer, der var endnu mere moderne indrettet, således at de ikke behøvede at indhandle til fabrikkerne i land. Han anså det ikke for at være den største fare for grønlænderne, om de fremmede fiskere fik lov til at fange sæler. Nej, det, han frygtede, var, at sælerne ville blive forstyrret og jaget bort fra deres spise- og ynglepladser.

Formanden udtalte, at man under udvalgsarbejdet havde forespurgt Ministeriet for Grønland, om der var nogen mulighed for at komme igennem i Folketinget med et forslag om, at revisionen af erhvervsloven blev udsat, for som tidligere nævnt stod der